

Josep Barcons i el foment de l'orgue



Josep Barcons, en el pregó de la festa major de Cassà del 1989 J.C.C.

El recordo dels anys 1973-76, durant els darrers temps del seu pas com a vicari de Cassà de la Selva, quan jo tenia entre cinc i set anys; tanmateix, el coneixia pel que es deia d'ell: un capellà que es barrejava amb la gent, que organitzava activitats, que era popular, un ídol per a molts adolescents i joves. Passat un bon temps, quan ja era rector de Pals, cercava organista i m'hi vaig oferir. Aleshores la meva formació organística era molt petita, gairebé autodidacta, però m'acceptà i pel maig del 1988 iniciava un servei que es perllongaria durant més de deu anys. El decòrum amb què valorà el meu treball em comprometé a formar-me, i el curs 1988-89 empenia els estudis oficials d'orgue. Quan fou traslladat per ocupar la rectoria d'Arbúcies, el 1998, la meva tasca d'organista a Pals s'extingí aviat. Clos aquell curs, no obstant, vaig acabar la carrera d'orgue i em sortí una feina. Tinc ben present l'instant en què li comunicava que m'havien agafat a la catedral de Barcelona: ni ell ni jo no ens en sabíem avenir! Quan el 2005 fou designat rector de Torroella de Montgrí —parròquia que, com la de Pals, també té orgue— no trigà massa a demanar-me si hi podria col·laborar com

a organista. A la vila del Montgrí també ha sol·licitat els serveis de deixebles d'orgue del Conservatori de Girona (Pau Riuró, Pau Font, Gil i Genís Puig, Carla Arbusé i David Poblete), puix l'obtenció del títol també em permeté d'introduir, el 2001, l'ensenyament de l'orgue en aquest centre d'educació musical.

Asseguraria que Mn. Barcons és l'únic rector del bisbat de Girona que ha vetllat perquè els orgues de les parròquies per on ha passat sonessin sempre, retribuïnt dignament els organistes. He estat, durant prop de vint-i-nou anys, l'organista de Mn. Barcons. És just agrair-li la seva aportació a la cultura dins del culte catòlic i la falca pecuniària a l'ofici d'organista, sense la qual seria molt arriscat afrontar uns estudis llargs i difícils i, un cop enllestits, mantenir el nivell i procurar anar més lluny. Em pregunto si, sense la generositat —o pragmatisme, depèn de com es miri— de Mn. Barcons ara podríem dir que hi ha una aula d'orgue al Conservatori de Girona, que la Casa de Cultura té un instrument rei al seu auditori o que l'organista de la catedral és un titulat superior. Són avenços que el món de l'orgue gironí ha fet durant el segle XXI, després del desert que es produí amb la pèrdua dels orgueners Aragonès i dels organistes Civil i Tapiola. Mn. Barcons és a les arrels d'aquest ressorgiment. Sabent que el monestir de Montserrat guardava l'orgue que el serví fins al 2009, li vaig proposar que s'interessés per aquest instrument a fi que —degudament restaurat i adaptat— pogués substituir el petit orgue parroquial. Es va il·lusionar molt i, el 2015, n'aconseguí la cessió. La recaptació de fons, malgrat la musicalitat de què es revesteix el municipi, no ha estat a l'alçada de les expectatives i aquest somni —tot i els esforços darrers per tirar-lo endavant com fos, potser preveient la mort i amb l'ànim de no fallar a la gent que hi ha contribuït— Mn. Barcons no l'ha pogut veure acomplert. Tant de bo que l'orgue antic de Montserrat —el que tocava l'abat organista Cassià Just— acabi sonant a Torroella de Montgrí. Seria la culminació, pòstuma, d'una carrera sacerdotal donant suport a l'orgue.

Músic, professor i concertista

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 01-09-2024, Pàgina 26

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2454069-josep-barcons-i-el-foment-de-l-orgue.html>